

вы, не сж упазили обаче дихателното имъ произношеніе. Въобще Турското произношеніе е мягко, тежко и хармоническо. За по-голѣмо улесненіе на произношеніето и четеніето Турско, излага се по-долу значеніето на буквитѣ съ слѣдующитѣ забѣлѣжванія

| *Елифъ*, нѣма единъ собственъ гласъ, подразумѣнитѣ ударенія могатъ да дадѣтъ на таж буква вж всичкитѣ гласове на гласнитѣ буквы, както въ *ات atъ* [конь], *ات etъ* [месо], *انجیر инджиръ* [смоква], *آمت юммет* (народъ, племя), *امور умур* (работы) *اورمچк юрюмджекъ* [паекъ], *اصرمق жесърмак* [хапя] Въ края и срѣдѣтъ на рѣчитѣ елифътъ се произноси като *a* дълго, като: *هوا хава* (климатъ), *شکایت шикяеть* (оплакваніе, обажданіе).

ب бе, произноси се като Българското *б*, както въ: *باقق бакмакъ* (глѣдамъ), *باش башъ* (глава); нѣто се произноси кате *и*, въ края на рѣчитѣ и чясто прѣдъ или послѣ слѣдующитѣ буквы: *ت ح خ* *ابتدا* *интида*, вмѣсто *и*-тида [начало], *اثبات исбат* вмѣсто *исбат* [доказателство, потвържденіе], *كلوب гелип* вмѣсто *гелиб* [като доде], *اولوب олуи* вмѣсто *олуб* [като *е*].

پ пе, произноси се като българското *и*, на пр.